

Resolusjon vedtatt på årsmøtet til Kriसेntersekretariatet 26. april 2022:

Likeverdig krisesentertilbud nå!

Kriसेntrene gir sikkerhet, beskyttelse, råd og veiledning til voksne og barn som blir utsatt for vold i nære relasjoner. Siden 1992 har over 100 000 personer benyttet seg av beskyttet botilbud ved krisesentrene. Behovet for krisesentrene er med andre ord stort. Likevel er krisesentertilbudet preget av utilstrekkelig finansiering og underbemanning.

Kriसेntertilbudet til voldsutsatte er per i dag ikke likeverdig og helhetlig slik som krisesenterloven krever. Mange krisesentre i landet har fått nedskjæringer eller signaler om nedskjæringer i budsjettene. Dette til tross for at flere av landets sentre ennå ikke har full finansiering av ett heldøgns, helårig tilbud, slik loven krever.

Siden loven trådte i kraft i 2010 har det vært kommunens ansvar å finansiere krisesentrene. Dette innebærer at krisesentrene må konkurrere med andre lovpålagte tiltak uten sikring av infrastruktur eller kvalitet. Tall fra statistisk sentralbyrå viser et stort spenn i kommunens bevilgninger til krisesentre, fra 10 til 337 kroner per innbygger. Vi ser hvordan de voldsutsatte taper kampen om budsjettpengene gang på gang. Kriसेntertilbudet skjæres inn til beinet, bemanningen reduseres og i verste fall ser vi at flere sentre kan stå i fare for å bli nedlagt.

Vi vet at behovet for krisesentrene har økt under koronakrisen, nå går vi inn i en flyktningkrise hvor behovet vil øke enda mer, og nye brukergrupper vil trenge et godt tilbud. I kjølvannet av pandemien har vi sett en betraktelig økning av partnerdrap. De siste årene har det vært ca. 8 partnerdrap i året. Så langt i år har minst 5 kvinner blitt drept av sin partner. Konstante nedstengninger og mye tid tilbragt hjemme har gjort det utrygt for flere kvinner, som er overrepresentert blant ofre for partnerdrap. Når en ser en økning av vold i nære relasjoner og partnerdrap kan ikke svaret være å fortsette å nedprioritere det livsviktige krisesentertilbudet. Det viktigste tiltaket for å forhindre partnerdrap og vold i nære relasjoner er forebyggende arbeid, men da må krisesentrene sikres en forutsigbar og stabil økonomi slik at de kan legge langsiktige planer for arbeidet sitt. De færreste krisesentre har kapasitet til å prioritere forebygging med dagens budsjett, derfor må myndighetene innføre en finansieringsordning som sikrer alle innbyggere i Norge et tilstrekkelig og likeverdig krisesentertilbud.

Staten må ta sitt ansvar med å sette kommunene i stand til å oppfylle krisesenterloven ved å gjenopprette statlig øremerket kommunale tilskudd til krisesentrene, utvikle bemanningsnorm med tilhørende kompetansekrav til krisesentrene, og følge opp statsforvaltningens ansvar i henhold til fysiske sikring av krisesentertilbudet.

Statsforvalteren som skal etterse at kommunen har gitt krisesenteret tilstrekkelig med ressurser, spiller en viktig rolle her. Kriसेntrene bør på sin side melde sin bekymring til statsforvalteren dersom dette ikke er tilfelle. Det er kommunen sin oppgave å sikre innbyggerne et krisesentertilbud, men staten har ansvar for å sette kommunene i stand til å ta dette ansvaret. Alle ledd må være bevisste og ta sitt ansvar i arbeidet mot vold i nære relasjoner. Alle har rett til et liv uten vold.